

[Auken.] omformer andre vigtige love, som folketinget har ofret megen energi på forberedelsen af. Nok er folketinget tit blevet beskyldt for en ulyksalig trng til at lave om på alt muligt uden de nødvendige forundersøgelser, men så tåbeligt arbejder vi trods alt ikke i folketinget, at vi vil gennemføre den slags ting uden det saglige forarbejde, der var tale om.

At der ikke var tale om en beslutning, som én gang var truffet, og som partierne ønskede sig forpligtet til at gennemføre, kan alene ses af den løse og direkte urimelige formulering, som er anvendt i betænkningen, hvis man opfatter den som en beslutning, idet der tale om, at

fredningsplanudvalgenes beføjelser i henhold til naturfredningsloven

skal overdrages til amtsrådene. Skulle man tage betænkningen for sit pålydende, vil det sige, at vi skulle overføre alle fredningsplanudvalgenes egentlige opgaver til amtsrådene, men bevare fredningsplanudvalgenes arbejde, for så vidt angår de opgaver, man har tillagt disse udvalg i henhold til — jeg kan bare i flæng nævne — sommerhusloven, zonenoven, arealerhvervelsesloven, råstofloven; miljøloven, skovloven, sandflugtsloven, landbrugsloven, vandløbsloven, regionplanlægningslovene osv.

Man kan også se, at der ikke har været tale om en forpligtende beslutning, af den måde, regeringen, altså venstregeringen, har behandlet sagen på. Man taler i miljøministerens redegørelse om teoretiske muligheder, man taler om, at man ikke har truffet beslutning om, hvilken af de mulige løsninger man vil vælge, og ministeren siger, at han hælder nærmest til den anskuelse.

Hele redegørelsen fra ministeren viser imidlertid, at fredningsplanudvalgene — i modsætning til, hvad vi troede — fungerer ganske tilfredsstillende, også efter ministerens bedømmelse, og har løst deres opgaver på en udmærket måde. Nu har vi redegørelsen fra miljøministeren, som jeg stadig væk gerne vil sige ministeren tak for. Vi har det materiale, som den redegørelse hviler på. Det vil sige, vi har et holdbart grundlag at vurdere fredningsplanorganisationen på i relation til den øvrige fysiske planlægning. Hvilke konklusioner må man så drage af det materiale, der er lagt frem?

Socialdemokratiet vil gerne understrege følgende hovedpunkter: For det første, at de nuværende fredningsplanudvalgs uafhængighed har vist sig at rumme betydelige fordele i det konkrete fredningsarbejde, hvor man jo ofte kan komme i modstrid med kortsigtede kontante kommunale og amtskommunale interesser. I ministerens redegørelse hedder det direkte — jeg citerer med glæde — at

fredningsplanudvalgene som kollegialt sammensatte organer med tværpolitisk og faglig repræsentation udgør en garanti for, at fredningsinteresserne ikke overhøres i de planlægningsmæssige overvejelser.

Socialdemokratiet er helt enig med ministeren i denne bedømmelse og også i hans tilføjelse:

„Det må heller ikke glemmes, at fredningsplanudvalgene og deres sekretariater generelt har afhjulpet et behov for en lokal deltagelse i en række statslige eller statsligt prægede opgaver.“

For det andet: der er ingen besparelser forbundet med at nedlægge fredningsplanudvalgene. I alt har vi fået oplyst fra ministeren, er der 22 sagsmedarbejdere og 35 øvrige ansatte i samtlige fredningsplanudvalgs sekretariater, som efter de opgaver, man har set dem tillagt, må overkomme det utroligste. Hvis amterne skulle overtage opgaverne — alle disse opgaver, som jeg før nævnte nogle af — ville man være nødt til at ansætte et mindst lige så stort personale. Det vil sige, der er altså ingen besparelse. Desuden må der dernæst knyttes sekretariatsbistand til fredningsnævnene, som vi jo ikke kan nedlægge ved at overføre fredningsplanudvalgene til amtet. Fredningsnævnene bruger i dag fredningsplanudvalgenes sekretariater til deres sekretariatsmæssige arbejde og bruger også den kontakt til den uafhængige sagkundskab, som fredningsplanudvalgene jo råder over.

Hvis man gennemfører ministerens tanker om at erstatte den lokale varetægtelse af de uafhængige videnskabelige, landskabelige og kulturelle hensyn, der i dag klares af fredningsplanudvalgene, med en udbygning af den statslige landskabskonsulents beføjelser, ja, så vil det kræve betydelig mere personale centralt. Og hvordan bliver den centrale statslige planlægnings mulighed for at følge med i de særlige lokale forhold, der gør sig